

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง การสำรวจแนวทบทวนทบทวนนักศึกษาตามการรับรู้ของนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยในบทนี้ เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อสำรวจแนวทบทวนทบทวนนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแนวทบทวนทบทวนนักศึกษา โดยจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประเภทวิชา สถานที่พักอาศัย และภูมิลำเนาเดิม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการแบบแบ่งเป็นพวกหรือชั้น โดยแยกระดับการศึกษา และประเภทวิชา แล้วสุ่มสถานศึกษาที่จัดสอนประเภทวิชาต่าง ๆ เพื่อเป็นตัวแทนประเภทวิชาด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย จากนั้นจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัยครั้งนี้ โดยกลุ่มตัวอย่างและทำการแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน 759 ชุด ได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด 727 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.78

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับลักษณะของนักศึกษา ประเภทของนักศึกษา วัฒนธรรมย่อยของนักศึกษา และแนวทบทวนทบทวนนักศึกษา ของนักการศึกษาชาวต่างประเทศ จากนั้นก็นำเอาแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยดังกล่าวมาวิเคราะห์

แล้วนำส่วนที่สามารถเป็นแนวทบทวนนักศึกษาที่ครอบคลุมลักษณะของนักศึกษาไทยมา รวมสรุปเป็นแนวทบทวนนักศึกษา 8 แบบ พร้อมทั้งให้คำอธิบายแนวทบทวนนักศึกษาแต่ละแบบ ผู้วิจัยได้นำเอาคำอธิบายนั้นมาสร้างข้อกระทงเพื่อใช้เป็นแบบสอบถาม โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อม และลักษณะพฤติกรรมของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ลักษณะของแบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามที่ให้ผู้ตอบประเมินแนวทบทวนนักศึกษาของตนเองตาม การรับรู้ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (5 - 1) เลือกเพียงคำตอบเดียว แต่ละแนวทบทวนนักศึกษาจะมีข้อคำถาม 6 ข้อ รวมทั้งหมด 48 ข้อ ในแต่ละแนวทบทวนนักศึกษา ทั้ง 8 แบบข้อคำถามจะสลับที่ปะปนกันหมด โดยที่ผู้ตอบไม่สามารถทราบชื่อของแนวทบทวนนักศึกษา และข้อคำถามแต่ละข้อเป็นของแนวทบทวนนักศึกษาใด

3. การทดสอบและปรับปรุงเครื่องมือ เพื่อเป็นการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม และปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ทางค่านิสิตนักศึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบัน จำนวน 8 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขข้อคำถาม พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วนำไปให้นักศึกษา จำนวน 10 คน อ่านเพื่อทดสอบความเข้าใจที่ตรงกันในข้อคำถามแต่ละข้อ จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จำนวน 50 คน นำผลมาหาความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยง = 0.858

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เดินทางไปแจกและเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง ทั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนในวิทยาเขตและคณะต่าง ๆ ที่เป็นตัวแทนประเภทวิชา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบ ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้พฤติกรรมตามแนวทบทวนนักศึกษาวิเคราะห์โดยวิธีการหาค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษา

ของตัวแปร 2 กลุ่ม ใช้ค่าสถิติ ที - เทสต์ (t - test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบาทนักศึกษาของตัวแปรที่มากกว่า 2 กลุ่ม เพื่อหาความแตกต่างด้วยค่า เอฟ - เทสต์ (F - test) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ่ (Scheffe's Method) การวิเคราะห์ข้อมูลและการหาค่าสถิติต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences) จากสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาสถานภาพส่วนตัวของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบาทนักศึกษาทั้ง 8 แบบของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาโดยส่วนรวม

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบาทนักศึกษาทั้ง 8 แบบของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประเภทวิชา สถานที่พักอาศัย และภูมิลำเนาเดิม

ตอนที่ 1 การศึกษาสถานภาพส่วนตัวของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง สรุปผลได้ดังนี้

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 727 คน ซึ่งแบ่งเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 453 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 274 คน ในด้านเพศส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศชาย 435 คน (59.83 %) และเป็นนักศึกษาเพศหญิง 292 คน (40.17 %) ในด้านประเภทวิชาเป็นนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมากที่สุด คือ 222 คน (30.54 %) รองลงมาได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม 144 คน (19.81 %) และนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 100 คน (13.75 %) ในด้านสถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่นักศึกษาพักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง 333 คน (45.80 %) และพักอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า 320 คน (44.20 %) มีจำนวนใกล้เคียงกัน และนักศึกษาพักอยู่หอพักวิทยาลัยมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 24 คน (3.30 %) ภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษาส่วนใหญ่นักศึกษามีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมากที่สุดคือ 298 คน (40.99 %)

และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 34 คน (4.68 %) ในด้านอาชีพของบิดาส่วนใหญ่บิดามีอาชีพเกษตรกรมากที่สุด คือ มีจำนวน 243 คน (33.43 %) รองลงมาได้แก่ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย 206 คน (28.33 %) และเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจน้อยที่สุด คือ 25 คน (3.44 %) และนักศึกษาที่บิดามารคามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มีจำนวนมากที่สุด คือมีจำนวน 416 คน (57.22 %) รองลงมาได้แก่ มีรายได้ตั้งแต่ 5,000 - 10,000 บาท มีจำนวน 243 คน (33.43 %) และมีรายได้มากกว่า 10,000 บาท มีจำนวน 68 คน (9.35 %) ในด้านแผนการในอนาคต นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดที่จะหางานทำก่อนแล้วจึงศึกษาต่อมีมากที่สุด คือมีจำนวน 332 คน (45.67 %) รองลงมาได้แก่ มีความคิดที่จะศึกษาต่อเมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับนี้มีจำนวน 163 คน (22.42 %) ส่วนนักศึกษาที่มีความคิดที่จะทำงานเลยโดยไม่คิดจะศึกษาต่อมีจำนวน 102 คน (14.03 %) และในด้านการประกอบกิจกรรมที่สนใจและเข้าร่วม นักศึกษาส่วนใหญ่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬามากที่สุด คือมีจำนวน 234 คน (32.19 %) รองลงมาได้แก่ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ 230 คน (31.64 %) ส่วนนักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมประเภทการเมืองมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 32 คน (4.40 %)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษาทั้ง 8 แบบ ของนักศึกษาวិทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาโดยส่วนรวม ปรากฏผลดังนี้

จากการศึกษา พบว่า นักศึกษามีการรับรู้พฤติกรรมตามแนวทบทวนนักศึกษา 2 แบบอยู่ในระดับสูง คือ แนวทบทวนในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 3.84$) และแนวทบทวนในการพัฒนาสังคม ($\bar{X} = 3.54$) มีการรับรู้พฤติกรรมตามแนวทบทวนนักศึกษา 5 แบบอยู่ในระดับปานกลาง คือ แนวทบทวนทางวิชาการและการเป็นศิษย์ ($\bar{X} = 3.33$) แนวทบทวนในการใช้ชีวิตในสถานับอุดมศึกษาอย่างเต็มที่ ($\bar{X} = 3.33$) แนวทบทวนในการใช้สติปัญญา ($\bar{X} = 3.30$) แนวทบทวนในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถานับไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ($\bar{X} = 3.15$) และแนวทบทวนกิจกรรมทางการเมือง ($\bar{X} = 2.68$) และมีการรับรู้พฤติกรรมตามแนวทบทวนที่ทำหือเป็นพิธี ($\bar{X} = 2.10$) อยู่ในระดับต่ำ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษา ทั้ง 8 แบบ ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประเภทวิชา สถานที่พักอาศัย และภูมิภาคแล้วก็ตาม ซึ่งผลปรากฏดังนี้

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในแนวทบทวนนักศึกษาต่อไปนี้

1.1 แนวทบทวนทางวิชาการและการเป็นศิษย์ นักศึกษาชาย ($\bar{X} = 3.40$) มีการรับรู้ตามแนวทบทวนสูงกว่านักศึกษานหญิง ($\bar{X} = 3.23$)

1.2 แนวทบทวนในการใช้สติปัญญา นักศึกษาชาย ($\bar{X} = 3.34$) มีการรับรู้ตามแนวทบทวนสูงกว่านักศึกษานหญิง ($\bar{X} = 3.23$)

1.3 แนวทบทวนในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ นักศึกษาชาย ($\bar{X} = 3.22$) มีการรับรู้ตามแนวทบทวนสูงกว่านักศึกษานหญิง ($\bar{X} = 3.05$)

1.4 แนวทบทวนกิจกรรมนันทนาการทางเมือง นักศึกษาชาย ($\bar{X} = 2.80$) มีการรับรู้ตามแนวทบทวนสูงกว่านักศึกษานหญิง ($\bar{X} = 2.50$)

ส่วนการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษาแบบอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษาไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษาทั้ง 8 แบบ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบทวนนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ใน 5 แนวทบทวน และที่ระดับ .05 ใน 1 แนวทบทวนตามลำดับ ดังนี้

3.1 แนวบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์ต นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.49$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ และนักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 3.04$) มีการรับรู้ตามแนวบาทต่ำที่สุด

3.2 แนวบาทในการใช้สติปัญญา นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม ($\bar{X} = 3.42$) และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.33$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 3.14$)

3.3 แนวบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม ($\bar{X} = 3.31$) นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม ($\bar{X} = 3.25$) และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.19$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.87$)

3.4 แนวบาทในการพัฒนาสังคม นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม ($\bar{X} = 3.86$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม ($\bar{X} = 3.59$) นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.52$) และนักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 3.10$)

3.5 แนวบาทนักรณรงค์ทางการเมือง นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม ($\bar{X} = 2.96$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ($\bar{X} = 2.55$) และนักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.38$) และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 2.73$) และนักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม ($\bar{X} = 2.69$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.38$)

3.6 แนวบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.89$) มีการรับรู้ตามแนวบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 3.68$)

ส่วนการรับรู้ตามแนวบาทนักศึกษาแบบอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบาทนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในแนวบาทนักศึกษาต่อไปนี้

4.1 แนวโน้มพาหนในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ นักศึกษาที่พักอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า ($\bar{X} = 3.22$) มีการรับรู้ตามแนวทาบที่สูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ($\bar{X} = 3.06$)

4.2 แนวโน้มพาหนในการพัฒนาสังคม นักศึกษาที่พักอยู่หอพักวิทยาลัย ($\bar{X} = 3.83$) นักศึกษาที่พักอยู่สถานที่อื่น ๆ ($\bar{X} = 3.70$) และนักศึกษาที่พักอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า ($\bar{X} = 3.68$) มีการรับรู้ตามแนวทาบที่สูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ($\bar{X} = 3.36$)

4.3 แนวโน้มพาหนนักรณรงค์ทางการเมือง นักศึกษาที่พักอยู่สถานที่อื่น ๆ ($\bar{X} = 2.94$) และนักศึกษาที่พักอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า ($\bar{X} = 2.82$) มีการรับรู้ตามแนวทาบที่สูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ($\bar{X} = 2.50$)

ส่วนการรับรู้ตามแนวทาบนักศึกษาแบบอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทาบนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ใน 1 แนวทาบ และที่ระดับ .01 ใน 3 แนวทาบความลำทับดังนี้

5.1 แนวโน้มพาหนทางวิชาการและการเป็นศิษย์ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ($\bar{X} = 3.44$) มีการรับรู้ตามแนวทาบที่สูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ($\bar{X} = 3.27$)

5.2 แนวโน้มพาหนในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ($\bar{X} = 3.25$) มีการรับรู้ตามแนวทาบที่สูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ($\bar{X} = 3.05$)

5.3 แนวโน้มพาหนในการพัฒนาสังคม นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ ($\bar{X} = 3.78$) นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ($\bar{X} = 3.74$) และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ($\bar{X} = 3.67$) มีการรับรู้ตามแนวทาบที่สูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ($\bar{X} = 3.32$)

5.4 แนวพหุบาทนักรณรงค์ทางการเมือง นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ($\bar{X} = 2.98$) และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ($\bar{X} = 2.77$) มีการรับรู้ตามแนวพหุบาทสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ($\bar{X} = 2.48$)

ส่วนการรับรู้ตามแนวพหุบาทนักศึกษาแบบอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยสรุป นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาโดยส่วนรวมมีการรับรู้ตามแนวพหุบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ แนวพหุบาทในการพัฒนาสังคม และมีการรับรู้ตามแนวพหุบาทที่ทำพอเป็นพิธีคำที่สุด

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวพหุบาทนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในแนวพหุบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์ต แนวพหุบาทในการใช้สติปัญญา แนวพหุบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ และแนวพหุบาทนักรณรงค์ทางการเมือง

นักศึกษาที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวพหุบาทนักศึกษาทุกแนวพหุบาทไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

นักศึกษาที่ประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวพหุบาทนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในแนวพหุบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์ต แนวพหุบาทในการใช้สติปัญญา แนวพหุบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ แนวพหุบาทในการพัฒนาสังคม และแนวพหุบาทนักรณรงค์ทางการเมือง

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวพหุบาทนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในแนวพหุบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ แนวพหุบาทในการพัฒนาสังคม และแนวพหุบาทนักรณรงค์ทางการเมือง

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวพหุบาทนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในแนวพหุบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์ต แนวพหุบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ แนวพหุบาทในการพัฒนาสังคม และแนวพหุบาทนักรณรงค์ทางการเมือง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์แนวโน้มบทบาทนักศึกษาตามการรับรู้ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปรากฏข้อค้นพบที่นำไปสู่การอภิปรายผล ดังนี้

1. การศึกษาสถานภาพส่วนตัวของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามเป็นนักศึกษาเพศชาย มากกว่านักศึกษาเพศหญิง ทั้งนี้เนื่องจากส่วนใหญ่ประเภทวิชาที่วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาจัดสอนนั้นเป็นประเภทวิชาที่มีนักศึกษาชายเรียนมากกว่านักศึกษาหญิง เช่น ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีนักศึกษาชายทั้งหมด และเป็นประเภทวิชาที่มีนักศึกษามากกว่าประเภทวิชาอื่น ๆ นักศึกษาส่วนใหญ่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และพักอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า ซึ่งมีจำนวนแตกต่างกันเล็กน้อย และพบว่านักศึกษาที่พักอยู่หอพักวิทยาลัยมีจำนวนน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสถานศึกษาในสังกัดวิทยาลัยฯ มีหอพักบางสถานศึกษาเท่านั้น สถานศึกษาที่มีหอพักก็มีจำนวนน้อยซึ่งไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา และนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ชอบที่จะอยู่หอพักวิทยาลัย เพราะมีระเบียบข้อบังคับมาก ดังนั้นนักศึกษาจึงชอบที่จะอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่าที่ตั้งอยู่ใกล้สถานศึกษา ซึ่งมีความเป็นอิสระและสะดวกสบายในการเดินทางไปเรียน ในค่านิยมลำเนาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าสถานศึกษาในสังกัดวิทยาลัยฯ ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในภาคกลาง การรับนักศึกษายใช้วิธีการสอบคัดเลือก ดังนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่ที่สอบเข้ามาได้จึงเป็นนักศึกษาที่จบจากโรงเรียนที่มีคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ซึ่งก็ได้แก่โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง ด้วยเหตุนี้นักศึกษาส่วนใหญ่จึงเป็นนักศึกษาที่อยู่ในภาคกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของชลิต ทองอำภา (2528: 85) ที่พบว่านักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและเขตกรุงเทพมหานคร ในค่านิยมอาชีพและรายได้ของบิดามารดา พบว่า นักศึกษาที่มีบิดามีอาชีพเกษตรกรรมและมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มีจำนวนมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับข้อเขียนของวารารณ บวรศิริ (วารารณ บวรศิริ, ในพรชูลี อาชวอำรุง, บรรณาธิการ 2525: 24) ที่กล่าวว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษามีนักศึกษาที่มาจากครอบครัวเกษตรกรเป็นสัดส่วนที่สูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ

สลัก ทองอำภา (2528: 91) ที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยโดยเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 1,500 - 6,000 บาท จากผลการวิจัยนี้อาจกล่าวได้ว่า วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาให้ความเสมอภาคทางการศึกษาแก่นักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ในเรื่องแผนการในอนาคตนั้น นักศึกษาส่วนมากมีความคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับนี้แล้วจะทำงานก่อนแล้วจึงศึกษาต่อ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะส่วนใหญ่นักศึกษามาจากครอบครัวเกษตรกรที่มีรายได้น้อย จึงจำเป็นต้องทำงานหารายได้มาช่วยครอบครัว และเพื่อการศึกษาต่อของตนเองให้สูงขึ้น

สำหรับประเภทกิจกรรมที่นักศึกษาสนใจและเข้าร่วมเป็นสมาชิกนั้น พบว่า นักศึกษาส่วนมากสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬาและกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ ซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากิจกรรมทั้งสองประเภทนี้เป็นกิจกรรมที่วิทยาลัยฯ ให้การสนับสนุนค้ำจุนงบประมาณและเป็นผู้จัดโดยให้นักศึกษาเข้าร่วม และพบว่า กิจกรรมประเภทการเมืองที่นักศึกษาสนใจและเข้าร่วมน้อยที่สุด ซึ่งอาจเนื่องมาจากวิทยาลัยฯ ยังไม่มีองค์การนักศึกษาที่เป็นทางการ จึงไม่มีผู้นำที่จะจัดกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งยืนยันกับผลการวิจัยของพาดิ ปรีชานนท์ และคณะ (2527: 197) ที่ศึกษาพบว่า กิจกรรมทางการเมืองเป็นกิจกรรมที่นิสิตนักศึกษาจัดขึ้นเป็นบางโอกาสโดยมีองค์การนิสิตนักศึกษาเป็นผู้จัดขึ้นเป็นส่วนใหญ่

2. การวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวบทบาทของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาโดยส่วนรวม

จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีการรับรู้พฤติกรรมตามแนวบทบาทนักศึกษา อยู่ในระดับสูง 2 แนวบทบาท ได้แก่ แนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพ และแนวบทบาทในการพัฒนาสังคม และมีการรับรู้พฤติกรรมตามแนวบทบาทนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 5 แนวบทบาท ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาคนหนึ่งอาจสวมบทบาทได้มากกว่าหนึ่งบทบาท ดังเช่นคนทั่วไป ที่มีบทบาทหลายบทบาทอยู่ในตัวเอง เช่น บทบาทพ่อ บทบาทครู บทบาทนักพูด ฯลฯ ซึ่งบทบาทที่จะแสดงออกในขณะใดขณะหนึ่งที่บุคคลนั้นอยู่ในตำแหน่งหรือสถานะการณ์ใด (Gilmer 1970: 405) และการที่ลักษณะของสถาบันอุดมศึกษาปัจจุบัน เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีโอกาสออกไปสัมผัสกับสังคมภายนอกสถาบัน ทำให้นักศึกษามี

โอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมใดหลายบทบาทในคนหนึ่ง ดังที่ประชุมสุข อาชาวำรุง (2522: 30) กล่าวว่า ในตัวคนเราแต่ละคนมีบทบาทที่จะต้องแสดงหลายบทบาทตลอดชีวิต บอลตัน และเคมเมเยอร์ (Bolton and Kammeyer 1967: 141) ก็กล่าวว่า บทบาทนักศึกษานั้นเป็นเพียงหนึ่งในบรรดาหลาย ๆ บทบาทในตัวของนักศึกษา เพราะวันหนึ่ง ๆ นักศึกษาอาจสวมบทบาทมากกว่าหนึ่งบทบาทก็ได้ เช่น นักศึกษาที่แต่งงานแล้วต้องมีบทบาทอื่นในขณะเดียวกัน บทบาทของสามี บทบาทของพ่อ เป็นต้น

แนวบทบาทที่นักศึกษามีการรับรู้อยู่ในอันดับสูงสุด คือ แนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชาคา มัตโธติ (2528: 85) ที่ศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยส่วนรวมมีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพอยู่ในอันดับสูงสุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากปัจจุบันภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลกระทบต่อการจัดการศึกษา ทำให้บัณฑิตจำนวนมากว่างงาน ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีความวิตกกังวลว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะไม่มีการจ้างงาน เพราะผู้ที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานั้น นอกจากจะมุ่งเรียนเพื่อให้เกิดความรู้แล้ว ส่วนใหญ่ยังมุ่งเรียนเพื่อการมีงานทำในอนาคตด้วย จากการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักรในปี 2525 ปรากฏว่า กลุ่มผู้ว่างงานที่มีการศึกษาคั้งแต่ระดับมัธยมขึ้นไปนั้น ระดับอาชีวศึกษามีผู้ว่างงานมากที่สุดถึงร้อยละ 25.5 รองลงมาได้แก่ ระดับวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย คือร้อยละ 21.7 (ชิตติยา กรรณสูต, ในคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528: 58) จากสภาพแวดล้อมดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพสูง ดังที่ประกอบ กุปรัตน์ (2527: 191) กล่าวว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ถูกบีบบังคับจากสภาพเศรษฐกิจและการแข่งขันใน ตลาดแรงงานเป็นอันมาก ทำให้นักศึกษากลุ่มการอาชีพหิวงานสูงขึ้นไป สภาพตลาดแรงงานที่มีได้เป็นหลักประกันการมีงานทำ ทำให้ความสนใจส่วนใหญ่ของนักศึกษาต้องเตรียมตัวสำหรับการทำงานและการแข่งขันเพื่อความอยู่รอดมากขึ้น สถาบันที่เน้นการอาชีพทั้งหลาย จึงมีนักศึกษากลุ่มนี้มาก และจากการสอบถามแผนการในอนาคตของนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ก็พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 45.67 มีความคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับนี้แล้วจะหางานทำก่อนแล้วจึงศึกษาต่อ

ส่วนแนวบทบาทที่นักศึกษามีการรับรู้อยู่ในระดับสูงรองลงมา คือ แนวบทบาทในการพัฒนาสังคม ทั้งนี้เนื่องจากธรรมชาติของนักศึกษาเป็นคนมีความบริสุทธิ์ใจ มองโลกในแง่ดี ต้องการสังคมที่ดี ชีวิตที่ดีสำหรับคนทุกคนในสังคม (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2524: 2) และมีอุดมการณ์สูง จึงจะเห็นได้จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่พวกนักศึกษาระทำในสถาบัน เช่น การออกค่ายอาสาพัฒนา และการเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือชุมชน ทั้งในชนบทและในเมือง เป็นต้น และจากการสำรวจความสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ก็พบว่า นักศึกษาสนใจเข้าร่วมเป็นสมาชิกกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์มากเป็นอันดับสองรองจากกิจกรรมกีฬา คือร้อยละ 31.64 ซึ่งยืนยันกับผลการศึกษาของบุรุษชัย จงกลณี (2525: 28) ที่ได้ศึกษาลักษณะนิสัย ความต้องการและอารมณ์ ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไป พบว่า นักศึกษามีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ มากมาย มีความใจกว้าง กระตือรือร้น รู้จักเสียสละ มีความต้องการเห็นความยุติธรรมเกิดขึ้นในสังคม และพร้อมที่จะทำงานและเสียสละความสุขส่วนตัว อุทิศตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคมด้วย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา พวงทิพย์ ชัยพิบาลสุภะศักดิ์ และพนิดา คามาหงส์ (2527: 147) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบต่อสังคมค่อนข้างสูง และเป็นคนที่มีอุดมคติ โดยเห็นกันอย่างมากในข้อที่ว่า "ทุกคนควรจะต้องเสียสละเวลาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นหรือประเทศชาติของตน"

นอกจากนี้ สาเหตุประการสำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีการรับรู้ความแนวบทบาทในการพัฒนาสังคมอยู่ในระดับสูง ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยมีนโยบายมุ่งเน้นการปรับปรุงเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการกระจายการผลิตและความเจริญไปสู่ภูมิภาคและพื้นที่ล้าหลัง เพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำ และความแตกต่างในฐานะทางเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ให้น้อยลง (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 2526: 14) ด้วยเหตุนี้วิทยาลัยฯ จึงกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาชีพต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เช่น หลักสูตรเกษตรกรรมได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ว่า "... เพื่อให้บัณฑิตที่จบการศึกษาแล้ว มีจิตสำนึกในจรรยาของนักวิชาการเกษตรที่ดี และมีความรับผิดชอบต่อการพัฒนาสังคม..." (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกเกษตรกรรม 2527) หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ทั่วไปได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ว่า "... เพื่อให้สามารถนำทรัพยากรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดแนวความคิดสร้างสรรค์ในการดำรงชีวิต และให้สามารถนำความรู้ไปช่วยใน

การพัฒนาสังคม" (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกคหกรรมศาสตร์ทั่วไป 2527) ส่วนคณะศิลปกรรมได้บรรจุวิชาชุมชนและการพัฒนาไว้ในหลักสูตรศิลปกรรม วิชาดังกล่าวมีจุดมุ่งหมาย "เพื่อศึกษาโครงสร้างและลักษณะของชุมชน ความหมาย ปรัชญา หลักการ และเป้าหมายตลอดจนการวางแผนของการพัฒนาชุมชนทั้งในเมืองและชนบท..."

(หลักสูตรปริญญาตรี คณะศิลปกรรม 2520) นอกจากนี้วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ยังได้จัดโครงการเพื่อการพัฒนาสังคมไว้หลายโครงการ เช่น โครงการอบรมเยาวชนสตรี และแม่บ้านเกษตรกรในเขตปฏิรูปที่ดิน โครงการดังกล่าวคณะคหกรรมศาสตร์เป็นผู้ดำเนินการ โดยการส่งนักศึกษาออกปฏิบัติงานตามจังหวัดต่าง ๆ ในเขตปฏิรูปที่ดินในระหว่างภาคฤดูร้อน (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กรอบนโยบายพัฒนาชนบท 2527: 14-17)

โครงการปฏิบัติงานพัฒนาสังคม (Social Laboratory) ในหมู่บ้านเกษตรกร สถาบันวิจัยและฝึกอบรมการเกษตรลำปางเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ โครงการนี้ดำเนินการโดยวิธีการอบรมวิชาการเกษตรต่าง ๆ ให้แก่เกษตรกร โครงการอบรมวิชาชีพเกษตรกรหลักสูตรระยะสั้น โครงการปรับปรุงความเป็นอยู่ของครอบครัวเกษตรกรในชนบท (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 2527: 14-15) จากเหตุผลข้างต้นที่กล่าวมานี้ นักศึกษาได้รับความรู้ ความเข้าใจ และได้ออกปฏิบัติงานจริง ทำให้นักศึกษาเกิดความสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคมมากยิ่งขึ้น

3. การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตามแนวทบาท นักศึกษา ทั้ง 8 แบบ ของนักศึกษาวินิจฉัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประเภทวิชา สถานที่พักอาศัย และภูมิลำเนาเดิม

3.1 แนวทบาททางวิชาการและการเป็นศึกษิต

นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ตามแนวทบาททางวิชาการและการเป็นศึกษิตแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาชายมีการรับรู้ตามแนวทบาทสูงกว่านักศึกษานหญิง โดยพบว่านักศึกษายชายมีพฤติกรรมชอบนำความรู้ที่อาจารย์สอนมาทดลองหรือลงมือปฏิบัติ เมื่อพบปัญหาจะพยายามศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ในการเรียนวิชาที่มีภาคปฏิบัตินักศึกษาจะศึกษาค้นทฤษฎีด้วยตนเองมาก่อนล่วงหน้าเสมอ และเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ จนกว่าจะได้ไตร่ตรองและเห็นว่าถูกต้องด้วยเหตุผลทางวิชาการเสียก่อนจึงจะเชื่อ แสดงให้เห็นว่านักศึกษายชายเป็นคนที่มีความคิด มีความเชื่อมั่นตนเอง มีความสนใจในการเรียนและ

การฝึกปฏิบัติงานตามหลักสูตรวิชาชีพ และพยายามศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของประโชชน์ คุปต์กาญจนากุล (2525: 113) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตเพศชายมีลักษณะแบบการเรียนแบบอิสระสูงกว่านิสิตหญิง สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่าเป็นธรรมชาติของผู้ชายมักได้รับการอบรมให้มีความแข็งแกร่ง ให้ความสำคัญออกมากกว่าผู้หญิง รู้จักตัดสินใจด้วยเหตุผลและกล้าคิด กล้าทำ มีความเป็นอิสระและเชื่อมั่นในตนเอง (วิระยุทธ วิเชียรโชติ 2513: 33-34) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาชีพที่มีการสอนทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติควบคู่กันไป ส่วนใหญ่สาขาวิชาชีพที่เปิดสอนนั้นมีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง เช่น สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาเกษตรกรรม ฯลฯ และประกอบกับนักศึกษาชายมีลักษณะนิสัยชอบพึ่งตนเอง ชอบการค้นคว้าทดลอง และการลงมือปฏิบัติ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ นักศึกษาชายในวิทยาลัยฯ จึงมีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์สูงกว่านักศึกษาหญิง

ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์โดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "เป้าหมายที่สำคัญที่สุดในการเรียนของนักศึกษา คือเรียนให้ได้เกรดเฉลี่ยสูง ๆ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป" สูงกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากค่านิยมของนักศึกษา บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่คิดว่า การศึกษาในระดับปริญญาเป็นบันไดก้าวไปสู่งานอาชีพที่มีศักดิ์ศรี เป็นที่ยกย่องนับถือในสังคมและเป็นการปรับฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของตนเองให้สูงเท่าเทียมหรือสูงกว่าผู้อื่นได้ด้วย ดังที่ไพบูลย์ เจริญแก้ว (2523: 15) ได้กล่าวว่า ค่านิยมปริญญาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สถาบันอุดมศึกษากลายเป็นศูนย์รวมความปรารถนาของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะยึดการศึกษาเป็นหลักในการสร้างฐานะทางสังคมของตนเพราะสังคมไทยได้ให้ความสำคัญแก่ปริญญามากกว่าความสามารถ ผู้มีปริญญามีโอกาสสูงมากในการเข้ารับราชการ และได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีเกียรติในสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้ จึงทำให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีความปรารถนาที่จะศึกษาต่อให้สูงขึ้น

นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการ และการเป็นศิษย์แตกต่างกัน โดยนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรช่างอุตสาหกรรมหรือวิศวกรรมศาสตร์ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษานั้นเน้นหนักทางด้านวิชาการและการฝึกปฏิบัติสูง และส่วนใหญ่นักศึกษาที่เข้าศึกษาในประเภทวิชานี้ จะมีผลการเรียนค่อนข้างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไพฑูริย์ สีนการัตน์ (บทสรุปงานวิจัย 2525: 12) ที่พบว่า นิสิตในสาขาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ซึ่งประกอบไปด้วย แพทย์ ทันตแพทย์ เกษศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ มีลักษณะการใช้ชีวิตกลุ่มวิชาการ เพราะพวกนี้เป็นนิสิตที่มีพื้นฐานทางวิชาการแข็ง ทำให้สนใจทางวิชาการไปค้ำ และสอดคล้องกับการวิจัยของรัตน เทพคลโย (2518: 59) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์มีบุคลิกภาพด้านความต้องการพึ่งตนเองสูง ค้ำเหตุนี้จึงส่งผลให้นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีพฤติกรรม "ชอบใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาการที่เรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น และชอบนำความรู้ที่อาจารย์สอนมาทดลองหรือลงมือปฏิบัติ เมื่อพบปัญหานักศึกษาจะพยายามศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม" ส่วนข้อสนับสนุนอีกประการหนึ่งที่มีส่วนทำให้นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์สูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ก็คือนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นนักศึกษาชายทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาชายมีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์สูงกว่านักศึกษาหญิง จึงเป็นผลให้นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์ไปในแนวเดียวกัน

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการ และการเป็นศิษย์โดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาทพบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า และนักศึกษาที่พักในสถานที่อื่น ๆ มีการรับรู้พฤติกรรมตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาที่พักอาศัยอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ในพฤติกรรมที่ว่า "ชอบใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาการที่เรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น" ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชากา มีศโอดี (2528: 87) ที่พบว่า นักศึกษาที่พักหอพักเอกชนหรือบ้านเช่ามีการรับรู้ในพฤติกรรมตามแนวบทบาทเกี่ยวกับการชอบใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือประกอบและค้นคว้าหาความรู้ในวิชาที่เรียน

เพิ่มเติมให้กว้างขวางขึ้น สูงกว่านักศึกษาที่พักบ้านบิดามารดาหรือบ้านญาติ ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่ามีนักศึกษาที่พักอาศัยหอพักเอกชนหรือบ้านเช่า และนักศึกษาที่พักอยู่ในสถานที่อื่น ๆ เช่น วัด บ้านพักอาจารย์ ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดมีความเป็นอิสระทั้งใน ถานเวลาและการปกครองตนเองมากกว่านักศึกษาที่พักบ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และนักศึกษาพวกนี้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับค่าใช้จ่าย และระยะเวลาในการศึกษา นักศึกษาจึง จำเป็นที่จะต้องเรียนเพื่อให้สำเร็จเร็วที่สุด ประกอบกับหอพักเอกชนหรือบ้านเช่าส่วนใหญ่ ตั้งอยู่ใกล้กับสถานศึกษา ดังนั้นเมื่อมีเวลาว่างนักศึกษาจึงเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหา ความรู้ได้อย่างเต็มที่

นักศึกษาที่มีภูมิฐานะต่างกัน มีการรับรู้ความแนวบทบาททางวิชาการและการเป็น ศิษย์แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคใต้มีการรับรู้ความแนวบทบาทสูงกว่า นักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคกลาง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคใต้มีพฤติกรรม "ชอบใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาการที่เรียนให้กว้างขวาง ยิ่งขึ้น" ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสะอาค โสเมบุตร (2528: 153) ที่พบว่า นักศึกษา พยายามในวิทยาลัยพยาบาลภาคใต้มีพฤติกรรมในด้านการใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม โดยไม่ต้องให้อาจารย์สั่งสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลภาคกลาง และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของสุชากา มีศโอดี (2528: 92) ที่พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคใต้ มีพฤติกรรมเกี่ยวกับ "การชอบใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุดเพื่อ อ่านหนังสือประกอบ และค้นคว้าหาความรู้ในวิชาที่เรียนเพิ่มเติมให้กว้างขวางขึ้น" สูงกว่า นักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคใต้ ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในวิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ ซึ่งเป็นสถาบันวิชาชีพสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม ที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในภาคใต้ ผู้ที่เข้าศึกษาในสถาบันนี้จึงต้องผ่านการ เลือกรอง และถือว่าเป็นผู้มีพื้นฐานการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัย ของไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2525: 12) ที่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี มีลักษณะการ ใช้ชีวิตกลุ่มวิชาการ และยืนยันกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม มีการรับรู้ความแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์สูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ส่วนนักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในภาคกลางส่วนใหญ่นักศึกษาอยู่ในสถานศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมสังคมที่มีความเจริญ มีสถานที่และสิ่งจูงใจให้นักศึกษาออกจากสถานศึกษา เมื่อมีเวลาว่างเพื่อไปเที่ยวเตร่ซื้อของตามศูนย์การค้า หรือที่ต่าง ๆ กับเพื่อน ๆ ทำให้

นักศึกษามีความสนใจทางด้านวิชาการและการเป็นศึกษิตน้อยลง ด้วยเหตุนี้นักศึกษาที่มี
ภูมิลาเนาอยู่ในภาคใต้จึงมีการรับรู้อัตราความแนวทบาททางวิชาการและการเป็นศึกษิตสูงกว่า
นักศึกษามีภูมิลาเนาอยู่ในภาคกลาง

3.2 แนวทบาทในการใช้สทิบัญญัติ

นักศึกษามีเพศต่างกัน มีการรับรู้อัตราความแนวทบาทในการใช้สทิบัญญัติ
แตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาชายมีการรับรู้อัตราความแนวทบาทสูงกว่านักศึกษานหญิง โดย
นักศึกษานชายรับรู้อัตราความแนวทบาทว่า "ชอบเรียนและทงานตามรูปแบบวิธีการหรือแนวความคิด
ของตนเองมากกว่าที่จะทำตามเพื่อนหรือตามคำแนะนำของอาจารย์ เป็นคนชอบอ่าน ชอบ
ศึกษาหาความรู้ในสิ่งทีนอกเหนือจากสาขาวิชาที่เรียนอยู่ และไม่ชอบทำอะไรซ้ำแบบเดิม
แต่ชอบคิดสร้างสิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นที่สนใจของใครหรือไม่"
ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชาดา มิตโศติ (2528: 85) ทีศึกษาพบว่า นักศึกษานชาย
มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการรับรู้อัตราความแนวทบาทในการใช้สทิบัญญัติสูงกว่านักศึกษานหญิง
และผลการวิจัยของหัสตินทร์ เขาวนปรีชา (2528: 100) ศึกษาพบว่า นักศึกษานชาย
วิทยาลัยครูมีการรับรู้อัตราความแนวทบาทในการใช้สทิบัญญัติสูงกว่านักศึกษานหญิง และสอดคล้อง
กับผลการวิจัยของนิคยา นวลนั่ม (2525: 60) ทีศึกษาพบว่า นักศึกษานชายมีลักษณะผู้นำ
สูงกว่านักศึกษานหญิงในค่านความคิดริเริ่มอย่างมีนัยสำคัญ สาเหตุทีเป็น เช่นนี้อาจเป็นเพราะ
ว่าในครอบครัวไทยให้อิสระเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง เด็กผู้ชายจึงมีอิสระทีจะคิดและ
กระทำสิ่งต่าง ๆ ใค้วางขวาง และไม่ต้งอยู่ในกรอบมากนัคต้งเช่นเด็กผู้หญิง ซึ่งเป็น
โอกาสทีต่อการพัฒนาความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ใหง่องงามขึ้นในตัว ตรงข้ามกับเด็กผู้หญิง
ทีการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวไทยทั่วไป มักจะระมัดระวังให้ออยู่ในกรอบมากกว่าเด็กผู้ชาย
โอกาสทีจะคิดและกระทำสิ่งต่าง ๆ จึงมีน้อยกว่า และในท่านองเด็กวกับกับปรีชาพร ทวงอิศวร
(2510: 46) ทีศึกษาพบว่า จุดมุ่งหมายในชีวิตของนิสิตชายเน้นความสำคัญในเรืองความ
มีอิสระในการดำรงชีวิต อาจาคิดค้นประดิษฐ์หรือคิดแปลงสิ่งผลิตและเครื่องมือเครื่องใช้
ทีเป็นประโยชน์ อาจาสร้างทฤษฎีใหม่ ๆ ทางค่านวิทยาศาสตร์ อาจาปฏิบัติงานทีค่นเท้น
เข้าใจ อาจามีชื่อเสียง ด้วยเหตุนี้นักศึกษานชายจึงมีการรับรู้อัตราความแนวทบาทในการใช้
สทิบัญญัติสูงกว่านักศึกษานหญิง

นักศึกษานทีศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้อัตราความแนวทบาท
ในการใช้สทิบัญญัติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรับรู้ตาม
แนวบทบาทไม่แตกต่างกัน

ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาท
ในการใช้สติปัญญาแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรมและนักศึกษา
ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชา
บริหารธุรกิจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการสอนในสาขาวิชาศิลปกรรมได้เน้นให้ผู้เรียนรู้จัก
คิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง มีวิจรรณญาณในการแก้ปัญหา และให้ความอิสระทาง
ความคิดเพื่อให้นักศึกษาเกิดจินตนาการคิดสร้างสรรค์สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งปรากฏอยู่ใน
จุดมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปกรรมว่า "...เพื่อฝึกอบรมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มี
กิตติสัยในการค้นคว้าปรับปรุงตนเองให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ สามารถแก้ปัญหาด้วยหลักการและ
เหตุผล..." (คณะศิลปกรรม วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 2527: 3) ด้วยเหตุนี้
นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรมจึงมีการรับรู้พฤติกรรมในข้อที่ว่า "ชอบศึกษาหาความรู้จาก
ประสบการณ์ภายนอกสถาบันเพราะทำให้ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้รับแนวความคิดที่กว้างขวาง
และไม่ชอบทำอะไรซ้ำแบบเดิม แต่ชอบคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ" สูงกว่านักศึกษา
ประเภทวิชาอื่น ๆ ส่วนนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาทใน
การใช้สติปัญญาสูงนั้น อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นนักศึกษา
ชายทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า นักศึกษาชายมีการรับรู้ตามแนวบทบาท
ในการใช้สติปัญญาสูงกว่านักศึกษาหญิง ในทำนองเดียวกันนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
จึงมีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการใช้สติปัญญาสูงเช่นกัน

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการ
ใช้สติปัญญาโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า
นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่ามีการรับรู้พฤติกรรมในข้อที่ว่า "ชอบเรียน
และทำงานตามรูปแบบวิธีการหรือแนวความคิดของตนเองมากกว่าที่จะทำตามเพื่อนหรือตาม
คำแนะนำของอาจารย์" สูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทั้งนี้อาจเป็น
เพราะว่านักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่าส่วนใหญ่มาจากต่างจังหวัด มีความ
เป็นอิสระในด้านการปกครองตนเอง และด้านความคิด นักศึกษาพวกนี้อยู่ในสภาพที่ต้อง
ช่วยเหลือตนเองตลอดเวลาจึงทำให้นักศึกษาเป็นตัวของตัวเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง
มากกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลเอาใจใส่

ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทำให้นักศึกษาพวกนี้ขาดความเชื่อมั่นตนเอง

ส่วนนักศึกษาที่มีภูมิฐานะต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการใช้สติปัญญา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งแนวบทบาทรวมและพฤติกรรมตามแนวบทบาท

3.3 แนวบทบาทในการใช้ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มที่

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการใช้ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มที่โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันแต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาชายมีการรับรู้พฤติกรรมในข้อที่ว่า "ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเพื่อชื่อเสียงของสถาบันด้วยความเต็มใจ" สูงกว่านักศึกษาหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาชายมักได้รับการเลี้ยงดูอย่างอิสระ จึงมีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมในสถาบันมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งถูกเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดกวดขัน ซึ่งสอดคล้องกับกัสกิน (Guskin 1964: 25) ใ้ศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักศึกษาไทย และได้ให้ข้อสังเกตว่า เด็กหญิงค่อนข้างเก็บตัวและมีลักษณะหัวเก่าที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม

นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการใช้ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มที่โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจมีการรับรู้พฤติกรรมในข้อที่ว่า "เมื่อมีเวลาว่างชอบไปเที่ยวหรือพูดคุยสนทนากับกลุ่มเพื่อนและพยายามหาเพื่อนให้มาก ไม่นั่งเรียนเพียงอย่างเดียว" สูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชาติ มัสโอติ (2528: 98) ที่พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรับรู้ตามแนวบทบาทในพฤติกรรมการเต็มใจที่จะเที่ยวสนทนากับเพื่อน แม้จะเสียการเรียนก็ตาม" สูงกว่านักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าประเภทวิชาบริหารธุรกิจซึ่งประกอบด้วยสาขาเลขานุการ การขายการตลาด การโฆษณา ฯลฯ นักศึกษาที่เรียนอยู่ในสาขาวิชาเหล่านี้จำเป็นต้องมีลักษณะนิสัยชอบพบปะกับผู้คนมาก ๆ มีมนุษยสัมพันธ์ ชอบงานสร้างสรรค์เป็นต้น และอีกประการหนึ่งลักษณะการเรียนในประเภทวิชาบริหารธุรกิจนี้ มีงานที่จะต้องลงมือฝึกปฏิบัติ และค้นคว้าทดลองน้อออกว่าการเรียนในประเภทวิชาอื่น ๆ

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการใช้ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มที่โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรม

ความแนวทบาท พบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่ามีการรับรู้พฤติกรรมความแนวทบาทสูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิคารมารคาหรือผู้ปกครองในข้อที่ว่า "ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเพื่อชื่อเสียงของสถาบันด้วยความเต็มใจ และมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมบันเทิงของสถาบันทุกครั้ง" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่ามีเวลาว่างมากเพราะไม่มีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบช่วยงานของบิคารมารคา จึงมีความผูกพันอยู่กับกลุ่มเพื่อน มีเวลาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างเต็มที่ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องคล่องกับการศึกษาของบอลตันและเคมเมเยอร์ (Bolton and Kammeyer 1967: 253) พบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการ นักศึกษาใช้เวลาส่วนใหญ่ในขณะที่อยู่ในมหาวิทยาลัยกับกลุ่มเพื่อนเพื่อทำกิจกรรมที่สนุกสนานและความสนใจทั่ว ๆ ไปมากกว่าการเรียนรู้ทางค่านิชาการ

ส่วนนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ความแนวทบาทในการใช้ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มที่โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความแนวทบาท พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้มีการรับรู้พฤติกรรมความแนวทบาทในข้อที่ว่า "สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมของสถาบันทุกครั้ง และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเพื่อชื่อเสียงของสถาบันด้วยความเต็มใจ" สูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรพนา อรรถนโรจน์ (2528: 153) ที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และมหาวิทยาลัยขอนแก่นเน้นแนวทบาทในด้านการเน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดในมหาวิทยาลัยสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสถานศึกษาที่อยู่ในส่วนภูมิภาคได้จัดกิจกรรมซึ่งเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านหรือเกี่ยวข้องกับสังคมในท้องถิ่น เช่น การจัดกิจกรรมชมรมดนตรีพื้นบ้าน การจัดกิจกรรมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน และโบราณวัตถุ การแข่งขันกีฬาที่สนับสนุนการแข่งขันกีฬาเขต กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจและสามารถรวมกลุ่มกันได้ง่าย อีกประการหนึ่งนักศึกษาที่อยู่ในส่วนภูมิภาคนั้นมีความรู้สึกของการเป็นพวกเดียวกันสูง โดยเฉพาะนักศึกษาภาคใต้เป็นพวกที่รักพวกรักท้องถิ่น (ไพฑูริย์ สนิดารัตน์ 2524: 9) ประกอบกับลักษณะของนักศึกษาอยู่ในวัยที่ต้องการมีเพื่อน ต้องการให้เพื่อนยอมรับ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2525: 30-31) เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม การที่นักศึกษารวมกลุ่มกันไว้จะคงมีอะไรที่เหมือนกัน อาจจะเป็นภูมิหลัง ฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัว คุณค่า ทัศนคติและ

ความสนใจ (ประกอบ คุปรัตน์, ในพรชูลี อาชาวำรุง, บรรณาธิการ 2525: 185) ทั่วเหตุผลที่กล่าวมานี้จึงทำให้นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้มีการรับรู้พฤติกรรมเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมของสถาบัน และให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมในสถาบันสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง

3.4 แนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชายมีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาหญิง กล่าวคือ นักศึกษาชายพอใจที่จะมีบทบาทเป็นผู้นำกลุ่มกิจกรรมในสถาบันมากกว่าเป็นผู้ตามหรือสมาชิกของกลุ่ม ชอบเข้าร่วมกิจกรรมที่มุ่งเสริมสร้างชื่อเสียง ความสามารถและทักษะในสิ่งที่ตนเองสนใจ เมื่อมีโอกาสนักศึกษาชายจะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนกลุ่มกิจกรรมหรือกรรมการนักศึกษาในสถาบัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชาดา มีสโธติ (2528: 91) ที่พบว่า นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์สูงกว่านักศึกษาหญิง และผลการวิจัยของหัสทินทร์ เขาวนปรีชา (2528: 100) ที่พบว่า นักศึกษาชายในวิทยาลัยครูมีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์สูงกว่านักศึกษาหญิง เช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ชายมักได้รับการอบรมให้มีความแข็งแกร่ง และให้กล้าแสดงออกมากกว่าผู้หญิง ไม่ค่อยได้รับการตำหนิเมื่อทำผิดพลาด รู้จักตัดสินใจด้วยเหตุผล และกล้าคิด กล้าทำ มีความเป็นอิสระและเชื่อมั่นในตนเอง (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2513: 33-34) ส่วนผู้หญิงนั้นมักได้รับการอบรมให้สงบเสงี่ยมเรียบร้อย อ่อนหวาน ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบประเพณี มีความต้องการความช่วยเหลือสูงกว่าผู้ชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแฮรี แมเกอร์ค และไมเคิล เลวิส (Harry McGurk and Michael Lewis 1972 : 366.) ที่พบว่า ผู้หญิงต้องการความช่วยเหลือ และเชื่อฟังผู้ใหญ่มากกว่าผู้ชาย ทั่วเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้นักศึกษาชายมีลักษณะเป็นผู้นำมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของลัญญา วิวัฒน์วงศ์วนา (2517: 65) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษาชายมีบุคลิกภาพด้านการมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ความรับผิดชอบและการเข้าสังคมดีกว่านิสิตนักศึกษาหญิง ซึ่งยืนยันได้จากผลการวิจัยของนิตยา กิจกำแหง (2526:95)

ที่ศึกษาพบว่า ผู้นำกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหงส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งแสดงว่า คนไทยส่วนใหญ่ยังนิยมให้ผู้ชายเป็นผู้นำ

ส่วนนักศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมไปใช้ให้เป็นประโยชน์แตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ลักษณะการเรียนการสอนในสาขาวิชาการเกษตรนั้นมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติงานภาคสนาม ซึ่งเป็นการทำงานกลุ่มและใช้ระยะเวลาอันยาวนาน เช่น การทำนาปลูกข้าว การทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์การทำสวนผัก ฯลฯ การฝึกปฏิบัติงานแบบนี้ทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ประสบการณ์ ฝึกความอดทนในการทำงาน และฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น จากผลการวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมชอบอาสาสมัครช่วยเหลือการจัดกิจกรรมหรือโครงการพิเศษต่าง ๆ ของสถาบัน และชอบเข้ารับฝึกซ้อมงานกิจกรรมนั้น อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยฯ ได้จัดโครงการอบรมให้ความรู้วิชาสหการเกษตรแก่เกษตรกรหลายโครงการ เช่น โครงการอบรมวิชาสหเกษตรกรรมหลักสูตรระยะสั้น โครงการเพาะสัตว์น้ำสำหรับผู้มีรายได้น้อย โครงการปรับปรุงความเป็นอยู่ของครอบครัวเกษตรกรในชนบท โครงการต่าง ๆ เหล่านี้นักศึกษาได้อาสาสมัครช่วยเหลือการดำเนินการโครงการโดยตลอด ทั้งนี้ เพราะส่วนใหญ่ของนักศึกษาระบบเกษตรกรรมจะพักอาศัยอยู่หอพักวิทยาลัย หรือหอพักเอกชนหรือบ้านเช่าที่ตั้งอยู่ใกล้สถานศึกษา นักศึกษาพวกนี้จึงมีโอกาสดูแลและเวลาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของสถาบัน เพื่อได้เรียนรู้ประสบการณ์การดำเนินงานอันจะเป็นแนวทางในการทำงานในอนาคต

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์แตกต่างกัน กล่าวคือนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่ามีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครองในพฤติกรรมที่ว่า "ชอบเข้ารับฝึกซ้อมงานกิจกรรม เพื่อต้องการเรียนรู้การดำเนินงานอันจะเป็นแนวทางในการทำงานในอนาคต และเมื่อมีโอกาสดูแล

จะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนกลุ่มกิจกรรมหรือกรรมการนักศึกษาในสถาบัน" ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาที่พักอยู่หอพัก เอกชนหรือบ้านเช่ามีโอกาสได้คลุกคลีกับกิจกรรมในสถาบันมากกว่า เพราะนักศึกษาพวกนี้มีความเป็นอิสระในด้านการปกครองตนเอง ไม่มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ประกอบกับหอพักเอกชนหรือบ้านเช่าตั้งอยู่ใกล้กับสถานศึกษา จึงสะดวกในการเดินทางไปกลับจึงทำให้นักศึกษาที่พักอยู่หอพัก เอกชนหรือบ้านเช่ามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่ เมื่อนักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมบ่อย ๆ จึงเกิดความสนใจตำแหน่งผู้บริหารกิจกรรม อยากเข้ารับผิดชอบงานกิจกรรม เพื่อการเรียนรู้การดำเนินงานอันจะเป็นประโยชน์ในอนาคต

ส่วนนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์แตกต่างกัน กล่าวคือนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้มีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางในพฤติกรรมที่ว่า "ชอบอาสาสมัครช่วยเหลือการจัดกิจกรรมหรือโครงการพิเศษต่าง ๆ ของสถาบัน ซึ่งจะทำให้ได้รู้จักอาจารย์ ผู้บริหาร และบุคคลสำคัญในสถาบัน และเมื่อมีโอกาสจะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนกลุ่มกิจกรรม หรือกรรมการนักศึกษาในสถาบัน" ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะนิสัยของคนภาคใต้ตามที่อาณัติ อภาภิรม (2527: 1) ได้กล่าวไว้ว่า คนภาคใต้เป็นคนที่รักพวกท้องถิ่นและรักท้องถิ่น มีความคิดเป็นอิสระมากกว่าภาคอื่น กล่าวแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของตนเอง โดยจะเห็นได้จากคนภาคใต้สามารถก้าวไปสู่การเป็นผู้นำประเทศหลายท่าน จากลักษณะนิสัยที่ติดตัวนักศึกษาเข้ามาในสถาบันเมื่อมาปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของวิทยาลัยฯ ที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกฝนตนเองในการใช้สิทธิเสรีภาพ และการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย เช่น มีการเลือกตั้งกรรมการบริหารสโมสรนักศึกษา มีการจัดตั้งชมรมกิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น ด้วยเหตุผลที่กล่าวมานี้จึงทำให้นักศึกษาภาคใต้มีความสนใจที่จะสมัครรับเลือกเป็นกรรมการนักศึกษาหรือผู้นำกลุ่มนักศึกษา และชอบอาสาสมัครช่วยเหลือการจัดกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของสถาบัน

3.5 แนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพ

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า

นักศึกษาชายมีการรับรู้พฤติกรรมในข้อที่ว่า "มีความสนใจและกระตือรือร้นในการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความชำนาญอันจะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพในอนาคต" สูงกว่า นักศึกษาหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาชายมีลักษณะนิสัยชอบพึ่งพาตนเอง ชอบการ ค้นคว้าทดลองและการลงมือปฏิบัติ และมีความกระตือรือร้นมากกว่านักศึกษาหญิง ทั้งนี้เป็น เพราะที่นักศึกษาอยู่ในวัยที่จะเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องรับผิดชอบตัวเอง มีเป้าหมายของการเลือก อาชีพที่แน่นอน ตามค่านิยมของสังคมไทยผู้ชายต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้นำในการ หารายได้เลี้ยงครอบครัว (สุพิศรา สุภาพ 2518: 71) ด้วยเหตุผลนี้ทำให้นักศึกษาชาย มีความสนใจและกระตือรือร้นในการเตรียมตัวเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคต

นักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาท ในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรม ตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการรับรู้ พฤติกรรมที่ว่า "จะมุ่งเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี ๆ เพราะหวังว่าจะทำให้ได้งานทำเร็ว กว่าผู้อื่น และเลือกเรียนสาขาวิชาเอกนี้เพราะเห็นว่าเป็นสาขาวิชาที่มีโอกาสหางานทำ ได้ง่ายกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ" สูงกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจ ครั้งนี้ที่พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีความคิดว่าเมื่อสำเร็จ การศึกษาระดับนี้แล้วจะหางานทำก่อนแล้วจึงศึกษาต่อ มีจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 39.73 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจุบันภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวนมาก ประสบปัญหาการว่างงาน ซึ่งจากผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักรในปี 2525 พบว่า กลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาว่างงานถึงร้อยละ 25.5 (ชัตติยา กรรณสูต ในคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528: 58) จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ตระหนักถึงความสำคัญในการมีงานทำ จึงเลือกเรียน สาขาวิชาที่คิดว่าหางานทำได้ง่าย และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับข้อเขียนของพรชูลี อาชาวำรุง 2525: 218) ที่ว่า ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามักจะเข้าสู่กิจกรรมการเรียนด้วย ความคาดหวัง และความคาดหวังนั้นมักประกอบด้วยผลประโยชน์หลาย ๆ ทาง เช่น การเลื่อนชั้น การได้ตำแหน่งงานที่สูงขึ้น ความสนใจในเนื้อหาวิชา ผู้เรียนระดับ อุดมศึกษามักมีเหตุผลหลาย ๆ ประการในการศึกษา แต่เหตุผลหนึ่งจะมีความสำคัญที่สุดเสมอ บางคนอาจเน้นกระบวนการเรียนรู้ และบางคนอาจมีเป้าหมายเฉพาะในการฝึกฝนเพื่อ ประกอบอาชีพ จึงทำให้ผู้เรียนเลือกเรียนสาขาวิชาที่คิดว่าสามารถนำไปประกอบอาชีพได้

กว้างขวาง

นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพแตกต่างกัน โดยนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจ กล่าวคือ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม "มีความสนใจและกระตือรือร้นในการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญอันจะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพในอนาคต และมีความตั้งใจและพยายามที่จะเรียนให้สำเร็จเพื่อที่จะได้ออกไปประกอบอาชีพ มีรายได้เป็นของตนเอง" ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเนื้อหาหลักสูตรในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเน้นหนักการลงมือปฏิบัติเพื่อให้นักศึกษาเกิดทักษะในการปฏิบัติงาน ส่วนเนื้อหาหลักสูตรในประเภทวิชาบริหารธุรกิจส่วนใหญ่เน้นการศึกษาทางทฤษฎี ด้วยเหตุนี้เองนักศึกษาในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมจึงมีความสนใจและกระตือรือร้นในการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญอันเป็นประโยชน์ทางการเรียนและประกอบอาชีพในอนาคต

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่ามีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "ขณะนี้นักศึกษามีความตั้งใจและพยายามที่จะเรียนให้สำเร็จเพื่อที่จะได้ออกไปประกอบอาชีพมีรายได้เป็นของตนเอง" สูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่พักอาศัยหอพักเอกชนหรือบ้านเช่าส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่อยู่ต่างจังหวัดทำให้นักศึกษามีข้อจำกัดทางการเงินและระยะเวลาในการศึกษา นักศึกษาพวกนี้ต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง เช่น ค่าธรรมเนียมหอพัก หรือค่าเช่าบ้าน แต่คุณภาพและมาตรฐานไม่ค่อยดี (สำเนาวิ ขจรศิลป์ 2525: 2) ด้วยเหตุผลดังกล่าวนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่าจึงต้องพยายามเรียนให้สำเร็จตามกำหนดเวลาของหลักสูตรเพื่อที่จะออกไปประกอบอาชีพ มีรายได้เป็นของตนเองเป็นการแบ่งภาระของครอบครัว

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.6 แนวบทบาทในการพัฒนาสังคม

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการพัฒนาสังคม โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาชาย มีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "ยินดีจะให้ความร่วมมือในงานสร้างสรรค์พัฒนาสังคมทุกครั้ง และสนใจที่จะศึกษาหาสาเหตุของปัญหาสังคมและวิเคราะห์ปัญหาเพื่อหาทางช่วยเหลือสมาชิกของสังคมที่ประสบปัญหา" สูงกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2527: 10) ที่พบว่า นิสิตชายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสนใจ ชอบพอ และมีรูปแบบชีวิตที่สนใจการต่อสู้เรียกร้องความยุติธรรม เสมอภาคมากกว่า นิสิตหญิง สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชาดา มัตโอติ (2528: 100) ที่พบว่า นักศึกษาชาย ในมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการรับรู้ตามแนวบทบาทในพฤติกรรมเกี่ยวกับ "ความสนใจที่จะหาสาเหตุและวิเคราะห์ปัญหาเพื่อหาทางช่วยเหลือ" สูงกว่านักศึกษาหญิง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรพนา อรรถจนโรจน์ (2528: 164) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษชายในมหาวิทยาลัยระบบจำกักรับเน้นบทบาทในด้านการศึกษาตามข่าวและข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นเสมอสูงกว่านิสิตนักศึกษาหญิง ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้ชายมักได้รับการอบรมให้มีความแข็งแกร่งและให้แสดงออกให้รู้จักตัดสินใจด้วยเหตุผลและกล้าคิด กล้าทำ ให้ความอิสระในการใช้ชีวิต และมีความเชื่อมั่นในตัวเอง ส่วนผู้หญิงนั้นได้รับการอบรมให้สงบเสงี่ยม เรียบร้อย อ่อนหวาน ประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบประเพณี (ประโยชน์ คุปต์กาญจนากุล 2524: 113) นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาหญิงมีการรับรู้พฤติกรรมเกี่ยวกับ "ชอบเข้าร่วมกิจกรรมที่มีการออกช่วยเหลือสังคมและชนบทมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่น ๆ" สูงกว่า นักศึกษาชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2527: 10) ที่พบว่า นิสิตหญิงในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสนใจกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากกว่านิสิตชาย

นักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการพัฒนาสังคมไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการรับรู้ตามแนวบทบาทไม่แตกต่างกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการพัฒนาสังคมแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมมีการรับรู้ตามแนวบทบาท สูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยฯ มีนโยบายที่จะกระจาย

การผลิตและความเจริญไปสู่ภูมิภาคและพื้นที่ล้าหลังเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำ และความแตกต่างในสถานะทางเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ให้น้อยลง โดยการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมทางด้านการเกษตรมาใช้ในขบวนการปรับโครงสร้างการผลิต การค้า และการเพิ่มประสิทธิภาพเศรษฐกิจให้มากขึ้น (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 2524: 14) ดังนั้นวิทยาลัยจึงให้สถานศึกษาต่าง ๆ จัดโครงการพัฒนาสังคมขึ้น ดังเช่น สถานศึกษาที่จัดสอนสาขาวิชาเกษตรกรรมได้จัดโครงการอบรมวิชาชีพเกษตรกรรมหลักสูตรระยะสั้น โครงการพัฒนาสังคม โครงการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำหรับผู้มีรายได้น้อย โครงการปรับปรุงความเป็นอยู่ของครอบครัวเกษตรกรในชนบท โครงการอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นแก่ราษฎรในหมู่บ้าน อปท. โครงการต่าง ๆ เหล่านี้สถานศึกษาได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าร่วม ด้วยเหตุนี้นักศึกษาจึงได้มีโอกาสสัมผัสกับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนบท ได้รู้จักปัญหาของเกษตรกร และประกอบกับธรรมชาติของนิสิตนักศึกษาเป็นคนที่บริสุทธิ์มองโลกในแง่ดี ต้องการสังคมที่ดีชีวิตที่ดีสำหรับคนทุกคนในสังคม (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2526: 2) จึงทำให้นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมมีความสนใจและต้องการมีส่วนร่วมช่วยให้ชาวชนบทมีความเสมอภาคและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทในการพัฒนาสังคมแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่หอพักวิทยาลัย พักอยู่สถานที่อื่น ๆ และพักอยู่หอพักเอกชนหรือบ้านเช่า มีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้าน บิถาคารหรือผู้ปกครองตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่พักอยู่หอพักวิทยาลัยหอพักเอกชนหรือบ้านเช่า หรือพักอยู่สถานที่อื่น ๆ นั้นไม่ได้อยู่กับบิดามารดา จึงมีความเป็นอิสระในการที่จะออกไปสัมผัสกับชีวิตจริงในสังคมหรือชนบท ซึ่งจากการสำรวจครั้งนี้ ก็พบว่ากิจกรรมที่นักศึกษาให้ความสนใจและสมัครเป็นสมาชิกมากเป็นอันดับสอง ได้แก่ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ ทั้งนี้ประกอบกับลักษณะของนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะเป็นคนที่มีอุดมคติและจริงจัง สนใจปัญหาสังคม ออกรับช่วยเหลือคนอื่น (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ 2527: 27) มีความมุ่งหมายอย่างแรงกล้าที่จะให้สถาบันเป็นหน่วยงานที่ปรับปรุงสังคม โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชุมชน (บุรณชัย จงกลนี้ 2525: 21-22) ด้วยเหตุนี้เองเมื่อนักศึกษามีโอกาสจึงพยายามที่ออกไปช่วยเหลือพัฒนาสังคมหรือชุมชนให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยการจัดกิจกรรมในรูปของค่ายอาสาพัฒนา

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบทวนในการพัฒนาสังคมแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีการรับรู้ตามแนวทบทวนสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ได้เห็นสภาพสังคมที่ขาดแคลน ความยากจน และความเป็นอยู่ที่ไม่ดีของประชาชนในภูมิภาคของตน และประกอบกับลักษณะของนิสิตนักศึกษามีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ รู้จักเสียสละ มีความต้องการเห็นความยุติธรรมเกิดขึ้นในสังคม และพวกเขาพร้อมที่จะทำงานอุทิศความสุขส่วนตัวเพื่อประโยชน์แก่สังคมด้วย (บุรุษชัย จงกลณี 2525: 28) ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาเหล่านี้สนใจ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อต้องการช่วยเหลือ และพัฒนาสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนยากจน สนใจที่จะศึกษาหาสาเหตุของปัญหาสังคม และวิเคราะห์ปัญหาเพื่อหาทางช่วยเหลือสมาชิกของสังคมที่ประสบปัญหา ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่ประสบพบเห็นปัญหาคายตนเองมีความมุ่งมั่นในงานพัฒนาสังคม และบำเพ็ญประโยชน์อย่างจริงจัง

3.7 แนวทบทวนที่ทำห่อเป็นพิธี

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบทวนที่ทำห่อเป็นพิธีโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวทบทวน พบว่า นักศึกษาหญิงมีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "เมื่อมีเวลาว่างพอใจที่จะอยู่บ้านมากกว่าที่จะไปห้องสมุด เพื่อค้นคว้าหาความรู้ หรือเข้าร่วมกิจกรรมของสถาบัน" สูงกว่านักศึกษาชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของหัสคืนทร์ เขาวนปรีชา (2528: 128) ที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงในวิทยาลัยครูรับรู้พฤติกรรมที่เกี่ยวกับ "เมื่อไม่มีชั่วโมงเรียนท่านชอบกลับไปอยู่บ้านพักหรือหอพักของท่านมากกว่าไปทำอย่างอื่น" สูงกว่านักศึกษาชาย ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมไทยเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็ก ทำให้เด็กผู้ชายมีลักษณะแตกต่างกับเด็กผู้หญิง กล่าวคือ เด็กหญิงได้รับการปกป้องรักษาและเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดในกิจกรรมทุก ๆ อย่าง เด็กผู้หญิงไม่กล้าที่จะคบหรือติดต่อกับสมาชิกผู้อื่น หรือมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น (Benedict 1962: 44) และมีความลังเลใจและกลัวต่อการนัดหมายพบปะเพื่อนต่างเพศแบบตะวันตก (Guskin 1964: 25) ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อมีเวลาว่างนักศึกษาหญิงจึงพอใจจะอยู่บ้านมากกว่าจะไปห้องสมุดหรือเข้าร่วมทำกิจกรรมในสถาบัน

นักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบาทที่ทำพอเป็นพิธีโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวทบาท พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "ท่านมาเรียนในสถาบันนี้เพียงเพื่อให้ได้รับประกาศนียบัตรหรือปริญญาบัตรเท่านั้น" สูงกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเทียบเท่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ในสถาบันอุดมศึกษาทั่ว ๆ ไป ซึ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 4 นั้นเริ่มเบื่อหน่ายและเฉยเมยต่อการเรียนในชั้นเรียนมาตั้งแต่ครั้งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 แล้ว และหันมาสนใจอนาคตหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับการงาน (ทองเรียน อมรัชกุล 2525: 39; วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2527: 28) และอีกประการหนึ่งคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีบางคนมีงานทำแล้ว และเข้ามาศึกษาต่อเพื่อปรับคุณวุฒิของตนให้สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของพรชูลี อาชวอรุ่ง (2525: 218) ว่า ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามักจะเข้าสู่กิจกรรมการเรียนด้วยคาดหวังและความเข้าใจ ซึ่งมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการเรียน ความคาดหวังนั้นมักจะประกอบด้วยผลประโยชน์หลาย ๆ ทาง เช่น การใช้ความรู้ไปสู่เป้าหมายภายนอก การเลื่อนชั้น การได้ตำแหน่งการงานที่สูงขึ้น เป็นต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว นักศึกษาระดับปริญญาตรีจึงมีจุดมุ่งหมายว่ามาเรียนเพื่อให้ได้รับปริญญาบัตรเท่านั้น

นักศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบาทที่ทำพอเป็นพิธีโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวทบาท พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจมีการรับรู้พฤติกรรมในข้อที่ว่า "เมื่อมีเวลาว่างท่านพอใจที่จะอยู่บ้านมากกว่าที่จะไปห้องสมุด เพื่อค้นคว้าหาความรู้หรือเข้าร่วมกิจกรรมของสถาบัน" สูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนในสาขาวิชาบริหารธุรกิจไม่ต้องมีการค้นคว้าทดลอง ฝึกปฏิบัติงานมากนัก ซึ่งแตกต่างกับการเรียนในสาขาวิชาศิลปกรรม เกษตรกรรม และช่างอุตสาหกรรมที่จะต้องค้นคว้าหาความรู้ทางวิชาการเพิ่มเติม และจะต้องฝึกปฏิบัติงานตามหลักสูตรอยู่เสมอ และส่วนใหญ่ นักศึกษาในประเภทวิชาบริหารธุรกิจเป็นนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมดี นักศึกษาเหล่านี้จึงมีโอกาสเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมณ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของหัสดินทร์ เขาวนปรีชา (2528: 101) ที่พบว่า นักศึกษาที่บิดามารคามีรายได้มากกว่า 10,000 บาทและระหว่าง 5,000 - 10,000

บาท รับรู้แนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาที่บิดามารดามีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท และยืนยันกับผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักศึกษาประเภทวิชาบริหารธุรกิจมีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์ และแนวบทบาทในการนำประสบการณ์จากการทำกิจกรรมในสถาบันไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ต่ำกว่านักศึกษาระเภทวิชาอื่น ๆ

นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทที่ทำพอเป็นพิธีโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "ไม่ค่อยสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม หรือใช้เวลาในสถาบันเพื่อหาประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์" สูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่นอกมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรพนา อรรถนโรจน์ (2528: 167) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษาที่ทัศนอกบริเวณมหาวิทยาลัยซึ่งส่วนใหญ่พักอยู่กับผู้ปกครอง เน้นแนวบทบาทในด้านการไม่มีจุดมุ่งหมายในการเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย และไม่สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยจัดสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่พักอยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่พักอยู่นอกมหาวิทยาลัยมีความเป็นอิสระทางค่าเวลา และประกอบกับอาศัยอยู่ภายในสถานศึกษาจึงมีโอกาสดูแลตัวเอง ศึกษา ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม หรือเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อหาประสบการณ์ได้สะดวกกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งนักศึกษาพวกนี้ไม่มีความเป็นอิสระ จะต้องมีการะหน้าที่ช่วยงานที่บ้าน และอีกประการหนึ่งการเดินทางอาจจะไม่สะดวกเพราะบ้านพักกับสถานศึกษาห่างไกลกัน ด้วยเหตุนั้นนักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครองจึงไม่ค่อยสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมหรือใช้เวลาในสถาบันเพื่อหาประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทที่ทำพอเป็นพิธี โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "เมื่อมีเวลาว่างพอใจที่จะอยู่บ้านมากกว่าที่จะไปห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้หรือเข้าร่วมกิจกรรมของสถาบัน" สูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรพนา อรรถนโรจน์ (2528: 167) ที่ศึกษาพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นเน้นแนวบทบาทในด้านการอยู่ที่บ้านหรือหอพักหรือที่อื่น ๆ มากกว่าในบริเวณที่เรียนในช่วงที่ไม่มีชั่วโมงเรียน และยืนยันกับผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักศึกษา

ที่มีภูมิลาเนาอยู่ในภาคใต้มีการรับรู้ตามแนวบทบาททางวิชาการและการเป็นศิษย์สูงกว่า นักศึกษาที่มีภูมิลาเนาอยู่ในภาคกลาง โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับ "ชอบใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาการที่เรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น"

3.8 แนวบทบาทนักบรรณรักษ์ทางการเมือง

นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาทนักบรรณรักษ์ทางการเมืองแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาชายมีการรับรู้ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาหญิง แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชายสนใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับการเมืองไม่ว่าจะอยู่ในระดับสถาบันหรือระดับชาติ ชอบสนทนากับบุคคลอื่นเกี่ยวกับความเป็นไปและความเคลื่อนไหวทางการเมือง สนใจแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องรัฐศาสตร์และการเมือง และชอบเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเมืองที่จัดขึ้นทั้งในและนอกสถาบัน เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของนักศึกษาที่จะมุ่งความยุติธรรมและปกป้องสิทธิมนุษยชน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุเทน บัญโญ (2515: 81-82) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตชายมีทัศนคติต่อการเมืองดีกว่านิสิตหญิง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % ซึ่งอาจเป็นเพราะอิทธิพลของสังคมไทยดั้งเดิมที่กำหนดบทบาท และยกย่องผู้ชายให้เป็นผู้ชาย่อมจะสนใจการปกครองหรือการเมืองมากกว่าหญิง ส่วนเด็กผู้หญิงนั้นได้รับการอบรมให้เป็นคนเรียบร้อย สงบเสงี่ยม จึงมีลักษณะค่อนข้างเก็บตัวและเป็นคนหัวเก่าที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม (Guskin 1964: 25) สอดคล้องกับผลการวิจัยของจำเนียร แสงสว่าง (2518: 169-171) ที่พบว่านิสิตชายจะมีทัศนคติต่อการเมืองในแบบก้าวหน้ารุนแรงมากกว่านิสิตหญิง ซึ่งมีทัศนคติแบบหัวเก่ามีความกลัวต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมมากกว่านิสิตชาย ผลการวิจัยของไกรวุธ จิระบุตร (2523: 252) พบว่า นิสิตนักศึกษาชายส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นสนใจเข้ามีส่วนร่วมทางการเมือง การปกครองมากกว่านิสิตนักศึกษาหญิง สอดคล้องกับผลการวิจัยของปกรณ์ คุณารักษ์ (2523: 171) พบว่า นิสิตชายเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชายมีความเข้าใจทางการเมืองมากกว่านิสิตหญิง และ ชลัช จงสืบพันธ์ (2527: 113) ก็พบว่า นักศึกษาชายจะมีส่วนร่วมทางการเมืองมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพศหญิงมีความรู้สึกผูกพันต่อสถานการณ์ในสังคมรอบตัวน้อยกว่าเพศชาย และถึงแม้ด้วยทฤษฎีหมายจะให้สิทธิ์ต่าง ๆ เสมอกัน แต่สภาพความเป็นจริงแล้วเพศชายจะมีบทบาทในสังคมที่เป็นอิสระมากกว่าเพศหญิง และข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง

จะพบว่านักปกครอง นักการเมืองปัจจุบันล้วนแต่เป็นผู้ชายเกือบทั้งหมด

นักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับตามแนวบทบาท
นักบรรณรักษ์ทางการเมืองโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมตามแนวบทบาท
พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรับรู้พฤติกรรมที่ว่า "เมื่อไม่พอใจการบริหารงานของ
ผู้บริหารทั้งในและนอกสถาบัน นักศึกษาควรที่จะเป็นผู้นำในการต่อต้านหรือประท้วง"
สูงกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเทียบเท่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ในสถาบันอุดมศึกษา
ทั่วไป ซึ่งนักศึกษาพวกนี้มีความมุ่งหวังในความสำเร็จทางวิชาการ สนใจศึกษาหา
ความรู้ความคิดต่าง ๆ แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง อยากรเรียน อยากรปรับตัวให้เข้ากับ
วัฒนธรรมของสถาบัน พร้อมทั้งจะสนิทสนมและเชื่อฟังคำสอนของอาจารย์ (ทองเรียน อมรัชกุล
2525: 39 ; วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2527: 28) จึงทำให้นักศึกษาต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ
ของสถาบัน แต่สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีนั้น เริ่มรู้จักตัดสินใจด้วยเหตุผล มีการพัฒนาการมีวุฒิภาวะ
และกล้าพูด กล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาระดับชั้นต่ำกว่า (บุรณชัย จงกลณี 2525: 22) ด้วยเหตุผลจึงกล่าว
เมื่อบุคลากรกระทำสิ่งใดที่ไม่ถูกต้อง นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความกล้าที่จะเป็นผู้นำในการต่อต้านหรือประท้วง

นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทวิชาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวบทบาท
นักบรรณรักษ์ทางการเมืองแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมมีการรับรู้
ตามแนวบทบาทสูงกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ในทุกพฤติกรรมตามแนวบทบาท ทั้งนี้
อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาเกษตรกรรมที่จัดให้มีการฝึกปฏิบัติงานภาคสนาม
ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานกลุ่มและใช้เวลานาน เช่น ทำนา ทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ทำสวนผัก เป็นต้น
และวิทยาลัยฯ ยังได้จัดโครงการการอบรมให้ความรู้แก่เกษตรกรหลายโครงการ เช่น โครงการอบรมวิชา
สหเกษตรหลักสูตรระยะสั้น โครงการเพาะสัตว์น้ำสำหรับผู้มีรายได้น้อย ฯลฯ (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
กรอนนโบายพัฒนาชนบท 2527: 14-17) โครงการต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้วิทยาลัยฯ ได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาประเภทวิชา
เกษตรกรรมเข้าไปมีส่วนร่วมโดยการให้เป็นวิทยากร ผู้แนะนำให้ความรู้แก่เกษตรกร การที่นักศึกษาได้ลงมือ
ปฏิบัติงานจริง และได้เข้าไปคลุกคลีกับเกษตรกร ทำให้นักศึกษาได้เข้าใจสภาพปัญหา ความทุกข์ยากที่
เกษตรกรได้รับมานาน และได้มองเห็นความลำบากใน

อาชีพการเกษตร การเอารักเอาเปรียบจากบุคคลบางกลุ่ม เป็นต้น ประกอบกับ ลักษณะธรรมชาติของนักศึกษาเป็นผู้ที่มีอุดมการณ์ตั้งใจทำงานด้วยความเต็มใจ รักความยุติธรรม มีอุดมคติสูง หนีไม่ได้ต่อความไม่ยุติธรรมของสังคม (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2523: 57) ด้วยเหตุผลที่กล่าวมานี้ อาจเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมมีความสนใจต่อกิจกรรมทางการเมือง และมีแนวโน้มที่จะเข้าร่วมหรือเป็นผู้นำในกิจกรรมการเมืองมากกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ

นักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบาทนักรณรงค์ทางการเมืองแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่สถานที่อื่น ๆ และพักอาศัยอยู่หอพัก เอกชนหรือบ้านเช่า มีการรับรู้ตามแนวทบาทสูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่บ้านบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในสถานที่อื่น ๆ และพักอยู่หอพัก เอกชนหรือบ้านเช่าเป็นนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด ซึ่งมีความเป็นอิสระทั้งในค่านิยมเวลา และการปกครองตนเอง นักศึกษาพวกนี้จึงมีโอกาสดำเนินกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซลัส จงสิทธิ์ (2527: 143) ที่พบว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัดจะเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่านักศึกษาที่อยู่ต่างจังหวัดและได้เข้ามาอยู่หอพักจึงได้รับอิสระ สามารถตัดสินใจและกระทำการสิ่งใดได้ด้วยตนเอง โดยไม่มีใครควบคุมดูแล นักศึกษาพวกนี้จึงมีโอกาสดำเนินกิจกรรมเคลื่อนไหวทางการเมือง และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองอย่างเต็มที่

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีการรับรู้ตามแนวทบาทนักรณรงค์ทางการเมืองแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการรับรู้ตามแนวทบาทสูงกว่านักศึกษาภาคอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ประสบพบเห็นสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นของตน เช่น ปัญหาความยากจน ประชากรมีรายได้ต่ำ พื้นที่การเกษตรเสื่อมคุณภาพ ราคาผลผลิตต่ำ เพราะถูกคนกลางกดราคา ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกเหลื่อมล้ำทางฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจุบันภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปัญหาทางด้าน การปกครอง การเมืองมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดที่ติดกับชายแดน อีกประการหนึ่งผู้ปกครองระดับ

ท้องถิ่นบางคนปกครองลูกบ้านโดยไม่เป็นธรรม มีการกดขี่ข่มเหง ใช้อิทธิพลกับลูกบ้าน (ฝ่ายแผนงานและวิจัย 2523: 3) จากสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่กล่าวมานี้ จึงเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ใน ภาคนั้นเกิดความสนใจกิจกรรมการเมือง มีอุดมการณ์ทางการเมือง และมีแนวโน้มที่จะ เข้าร่วมหรือเป็นผู้นำในกิจกรรมทางการเมืองที่จัดขึ้นในสถาบัน ซึ่งสอดคล้องกับข้อความ ของ ทาติ ปรีชาเนต และคณะ (2527: 200-201) ที่กล่าวไว้ว่าสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ เป็นปัจจัยสำคัญในการทำกิจกรรมทางการเมือง ของนิสิตนักศึกษา ถ้าสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศมีปัญหาขึ้น นิสิต นักศึกษาก็มักจะทำกิจกรรมทางการเมืองในลักษณะต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อการรักษาผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศ นอกจากนั้นยังมีข้อสนับสนุนที่ว่า คนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสนใจทางการเมืองสูงกว่าภาคอื่น ๆ ซึ่งอาจพิจารณา ได้จากรายงานการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2526 พบว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้ใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากกว่า ภาคอื่น ๆ คือร้อยละ 60.52 (กระทรวงมหาดไทย 2526: 57)

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแนวทบทวนนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการประยุกต์ใช้

1.1 จากการศึกษาแนวทบทวนนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ตามแนวทบทวนในการฝึกฝนเพื่อการประกอบอาชีพเป็นอันดับสูงสุด จากข้อค้นพบนี้เป็นที่น่ายินดี เพราะแนวทบทวนของนักศึกษาเป็นไปตามนโยบายการจัดการ การศึกษาของวิทยาลัยฯ ที่จัดการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กันไป โดยมุ่งเน้นฝึกทักษะทางด้านวิชาชีพทุกสาขาวิชาเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาทุกระดับสามารถนำความรู้ทางทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นวิทยาลัยฯ ควรจะไต่กระหนักและให้ความสำคัญต่อข้อค้นพบนี้ โดยการปรับปรุง หน่วยงานที่รับผิดชอบงานบริการแนะแนวอาชีพให้ดำเนินงานอย่างจริงจัง ทั้งนี้เนื่องจาก ปัจจุบันหน่วยงานแนะแนวการศึกษาและอาชีพของวิทยาลัยฯ ดำเนินงานเฉพาะเรื่องการ

แนะแนวการศึกษาให้แก่นักศึกษาและบุคคลภายนอก และบริการข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับ ตลาดแรงงานและตำแหน่งงานว่างเท่านั้น ดังนั้นวิทยาลัยฯ ควรที่จะปรับปรุงหน่วยงานนี้และขยายงานให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยอาจจะจัดเป็นศูนย์แนะแนวอาชีพและบริการ จัดหางาน เพื่อให้เป็นแหล่งบริการข้อมูลตลาดแรงงานและงานอาชีพ เป็นแหล่งกลาง สำหรับบัณฑิตนักศึกษาพนายจ้าง จักรรับสมัครงานและจัดห้องสอบให้นายจ้าง จัดประชาสัมพันธ์ โฆษณาความสามารถของบัณฑิตสาขาวิชาต่าง ๆ ให้นักศึกษา วิทยาลัยฯ บริษัทห้างร้าน เอกชนได้รู้จัก จัดเตรียมบัณฑิตเข้าสู่ตลาดแรงงาน พัฒนาบุคลิกภาพ ฝึกอบรมให้ความรู้ ในการสมัครงาน และการสอบสัมภาษณ์ จัดหาแหล่งฝึกงานและบริการทางานพิเศษให้นักศึกษาทำขณะที่กำลังศึกษาอยู่ เพื่อเป็นการหารายได้ และประสบการณ์ในการทำงาน จัดตั้งห้องสมุดอาชีพ และสนับสนุนนักศึกษาจัดโครงการ Dummy Company เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติด้านธุรกิจ ฝึกให้นักศึกษาริหารงานเอง วางแผนการตลาด การให้บริการต่าง ๆ ที่โลกกล่าวมานี้ช่วยให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพในอนาคต

1.2 จากการศึกษาที่มีการรับรู้แนวบทบาทในการพัฒนาสังคมเป็นอันดับสองนั้น แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความสนใจต่อการพัฒนาสังคม ดังนั้นวิทยาลัยฯ ควรจะส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมและบำเพ็ญประโยชน์ให้มากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรม เพื่อฝึกให้นักศึกษารู้จักนำความรู้ ความสามารถจากการเรียนและประสบการณ์ภายในสถาบันไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงในสังคม รู้จักคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นด้วยตนเอง ฝึกให้เป็นคนที่รู้จักคิด ไตร่ตรอง ส่วนนี้ในหน้าที่ความรับผิดชอบต่อชุมชนและประเทศ และฝึกให้มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นที่จะออกไปสู่สังคม และการเป็นผู้นำในการพัฒนาสังคมอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

1.3 จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีการรับรู้ความแนวบทบาททางวิชาการ และการเป็นศึกษิตเป็นอันดับสาม ดังนั้นวิทยาลัยฯ จึงควรพัฒนาปรับปรุงห้องสมุดให้สะดวกแก่การใช้บริการค้นคว้าหาความรู้ และควรชี้แนะให้นักศึกษารู้จักใช้เวลาว่างเพื่อการศึกษา ค้นคว้าทางวิชาการเพื่อฝึกให้เป็นคนที่มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนให้มากขึ้น มีทักษะในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้สนใจข้อความรู้ใหม่ ๆ กระตุ้นให้นักศึกษาจัดกิจกรรม

ทางวิชาการเพื่อแสดงออกถึงความสามารถทางวิชาการของตน นอกจากนั้นวิทยาลัยฯ ควรที่จะพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร การเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีความรู้ คณิตศาสตร์และทำวิจัยมากขึ้น และสร้างบรรยากาศทางวิชาการเพื่อให้นักศึกษาได้มีความกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้ทางวิชาการและการปฏิบัติ และสามารถนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ

1.4 จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีการรับรู้ตามแนวทบทวนในการใช้ชีวิต ในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มที่อยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นในสถาบัน แต่เนื่องจากสภาพของวิทยาลัยฯ อยู่กระจัดกระจายตามสถานที่ต่าง ๆ และไม่มีหน่วยงานกลางของนักศึกษาที่จะประสานงานในการจัดกิจกรรมร่วมกันได้ ดังนั้นวิทยาลัยฯ ควรส่งเสริมให้มีการจัดตั้งองค์การนักศึกษาที่ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างคณะต่าง ๆ เพื่อการจัดทำกิจกรรมร่วมกัน สร้างความสามัคคี ความภาคภูมิใจในสถาบันของตน และมีความคิดที่จะจัดทำกิจกรรมเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมมากยิ่งขึ้น

1.5 จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีการรับรู้ตามแนวทบทวนในการใช้สติปัญญาอยู่ในอันดับห้า นั่น วิทยาลัยฯ ควรจะโคปรับปรุงและพัฒนาระบบการเรียนการสอนให้นักศึกษามีทักษะในการใช้สติปัญญาให้มากขึ้น ส่งเสริมให้นักศึกษาได้รู้จักนำความรู้ที่เรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมาประยุกต์ใช้ให้เกิดแนวความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

1.6 จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีการรับรู้ตามแนวทบทวนที่นครลงค์ทางการเมืองแตกต่างกัน ซึ่งการที่จะปล่อยให้ให้นักศึกษาได้แสวงหาความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองเอาเองนั้น จะไม่สามารถที่จะได้รับความรู้ที่สมบูรณ์พอที่จะนำไปใคร่ครองวินิจฉัยการเมืองได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นวิทยาลัยฯ จึงควรสนใจต่อปัญหานี้โดยการบรรจุวิชาการเมือง เข้าไว้ในหลักสูตรทุกสาขาวิชาโดยให้เป็นวิชาบังคับพื้นฐานที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียน ทั้งนี้เพื่อสอนให้นักศึกษามีความเข้าใจสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบบทบาททางการเมืองอย่างมีคุณภาพให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม อาจารย์สามารถป้อนความรู้ ความเข้าใจในทางการเมืองได้อย่างถูกต้องและเป็นกลางโดยไม่โน้มเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง นอกจากนั้นวิทยาลัยฯ ควรที่จะส่งเสริมให้นักศึกษาทุกคนมีความรู้ทาง

การเมืองที่สมบูรณ์ไว้เป็นพื้นฐานสำหรับกลั่นกรองความคิดเห็นทางการเมืองที่นักศึกษาสนใจ แนะนำการจัดกิจกรรมทางการเมืองของนักศึกษาให้ดำเนินไปอย่างถูกต้อง และสมควรแก่สถานการณ์และเหตุผล

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบแนวทบทวนบทาพนักศึกษาวิชาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กับแนวทบทวนบทาพนักศึกษในสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการสอนวิชาชีพ เช่น สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ฯลฯ

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบแนวทบทวนบทาพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) กับแนวทบทวนบทาพของนักศึกษาระดับปริญญาตรีว่าต่างกันหรือไม่

2.3 ควรมีการศึกษาแนวทบทวนบทาพนักศึกษิตามความมุ่งหวังและแนวทบทวนบทาพนักศึกษิตที่เป็นจริงในทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาวิชาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

2.4 ควรศึกษาว่าสภาพแวดล้อมภายในสถาบันมีผลกระทบต่อแนวทบทวนบทาพนักศึกษิตอย่างไร

2.5 ควรศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษิตประเภทวิชาบริหารธุรกิจในค้ำันต่าง ๆ เช่น การใช้เวลิตว่าง การเลือกกิจกรรมนอกหลักสูตร พฤติกรรมในการเรียน และความเป็นศิษิตของนักศึกษิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย